

Presència de

Aquest any, la Setmana Santa se'ns presenta molt avançada, tal com degué succeir l'any 1875, el de la mort i enterrament de Pep Ventura. Pot ser que aquesta coincidència faci enguany més punyent l'aniversari de la seva mort.

Conten les cròniques —o la llegenda, és igual—, que Pep Ventura no pogué ser complagut en el desig que la música de les seves sardanes l'acompanyés en el darrer pas pels carrers de la nostra ciutat. La severitat dels Dies Sants ho impedí. Però, tanmateix, els seus companys de cobla anaven darrera d'ell, amb els instruments sota el braç, dolorosament emmudits, retent-li el darrer homenatge. Un homenatge que s'ha anat repetint a través dels anys i que encara perdura.

Com de costum, també aquest any els amics de Pep Ventura deixaran, si Déu vol, una austera corona de llorer sobre la seva tomba, amb una llaçada de fidelitat. Ella serà una intèrpret dels nostres sentiments i una confirmació, en aquest aniversari, de la mateixa emoció i dels mateixos silencis de l'any 1875. Però amb això no n'hi hauria prou.

Ens hem compromès a alçar un monument —tant com a la seva persona, a la seva obra—, i hem de portar-ho a terme. Si no ho féssim, ens negaríem nosaltres mateixos.

Totes les coses que d'ell s'han dit, podrien resumir-se en aquestes paraules: "Sense el geni musical de Pep Ventu-